

Sve ima vrijednost, a prečesto je ona zasnovana na tome koliko netko zarađuje, kakvu odjeću nosi, kakav automobil vozi, kamo ide za praznike, čak i na koji način zarađuje za život. Mjeri li nas Bog tako. Trebamo li mi tako mjeriti sebe i ostale?

Prošle noći mi je progovorio crtić. Izvalio sam se u fotelju, gurnuo kasetu u video, smjestio se ugodno u okruženje lagane zabave. I onda me je pogodilo. Ova buba ima smisla! Dajte da objasnim...

Jeste li ikad gledali Antz? To je priča o mravu radilici zvanom Z-4195, malom buljookom žgolji od mrava, kojeg odgovarajuće interpretira Woody Allen. Z nije poput ostalih mrava.

On bi volio nastaviti sa svojim poslom, koji se sastoji u povlačenju komadića šećera po koloniji, ali ne može. Izgubio je želju za poslom. Možda, objašnjava on svom terapeutu, zbog toga što je srednje od 5 milijuna djece. Ali, izgubio je vjeru u svoje mjesto u sustavu. Što, pa ovih dana jedva podiže težinu deset puta veću od svoje!

Z je shvatio neugodnu istinu - on je samo jedan mrav od milijardu ostalih. Kad bi on nestao, bi li se cijela kolonija zaustavila? Bi li itko primijetio?

Priznajem da je ovo budalasto. Nije me trebao uhvatiti egzistencijalni strah. Ali, svidjelo mi se to ili ne, Z me zamislio. Kad se sve zbroji i oduzme, koliko ja vrijedim u svijetu? Jesam li ja, kao što je Marx mislio, sitni zupčanik u ogromnom stroju?

Prijatelj mi je jednom rekao da, kad bi rastavio ljudsko tijelo u sastavne dijelove - vodu,

minerale i hranu koje pojedem za doručak - to bi stajalo oko kune, što je otprilike cijena jednog slanča. Ponekad se brinem za mog prijatelja. Ali, u pravu je. Fizički, mi smo bezvrijedni. Čovjek je prašina, kaže psalmist; "naši dani nestaju poput dima".

Malo ljudi bi, naravno, uspoređivalo vrijednost ljudskog života s pecivom s malo soli. Mi emocionalno ulažemo jedni u druge, imamo društvene odgovornosti, idemo na posao, uzdržavamo obitelji, razvijamo poslove, otkrivamo ljubav i uzvraćamo ju. Mi smo više od ekonomije. Mi smo ljudi. To sâmo nas uzdiže iznad mrava.

Ali opet, ni to nije posve istinito. Iz iskustva znamo da ne živimo svi na istom terenu za igru. Novac govori. Zamislite Billa Gatesa. Polovica svijeta preživljava s manje od dolara na dan, a samo nekolicinu je za to briga. Međutim, Bill je vrijedan 60 milijardi dolara i cijeli svijet ga hvali. Ili, uzmite za primjer tijelo Jennifer Lopez, navodno osigurano na milijardu dolara. Sama ta činjenica (istinita ili ne) čini je vrućom metom medija i povećava neutaživu žeđ za njenim slavnim likom. Većina nas jedva može zamisliti kako sjedi na Billovom ogromnom blagu, ali nagonski znamo da su novac i identitet povezani. I ako je to istina, postavlja se još jedno pitanje: **Otkuda dolazi naš identitet? Što hrani naš vlastiti osjećaj vrijednosti? Odjeća koju kupujemo? Ili društvo koje nas okružuje? Možda je to posao koji radimo i pohvale koje nam donosi? Osjećam li se bolje kad dobijem povišicu? Želim li se preseliti u bolji dio grada, ili kupiti veći stan?** Ako je odgovor na ova pitanja da, onda smo u opasnosti da nas proguta Z-ova jednadžba, u kojoj su ono što radimo i koliko zarađujemo primarni čimbenici koji od nas čine ono što jesmo. A ako je to slučaj, onda možemo, kao i Jean-Paul Sartre, slegnuti ramenima i reći: "Eto nas svijetu, jedemo i pijemo da očuvamo vlastiti život i ... nema ničega, apsolutno nikakvog razloga za postojanje."

U tom smislu, nema razlike jesmo li ovisni o radu ili ga preziremo. Pošto u oba slučaja rad određuje naš osjećaj vrijednosti (i gledamo li kao Sartre, budući da živimo u svemiru bez vrijednosti), sve se svodi na isto.

Kao kršćani, znamo da ima razloga za postojanje. Bog je odlučio da smo ti i ja njemu od tako velike vrijednosti da je poslao svog jedinog Sina da umre poput zločinca kako bismo mi živjeli. Kako god gledali na to, život Božjeg Sina kao otkup za naše živote čini bogatstvo Billa Gatesa blijedim u usporedbi s tim. **To znači da naš osjećaj vlastite vrijednosti više nije određen našim radom, bogatstvom, moći ili statusom, već Bogom samim.**

Pavao kaže: "Svracajte misao na ono što je gore, ne na ono što je na zemlji jer ste umrli i vaš je život sakriven s Kristom u Bogu! ... Jer ste svukli staroga čovjeka s njegovim djelima, a obukli novoga koji se uvijek obnavlja za stanje prave spoznaje prema slici svoga Stvoritelja."

(Kološanima 3,2 - 3,9)

U biti, mi znamo da sve što imamo dolazi od Boga. Više od toga, mi smo Božji. Mi mu pripadamo. "Naša je domovina na nebesima", kaže Pavao Filipljanima. Po Duhu, dodaje u Efežanima, mi smo djeca Božja, i zato smo i Njegovi nasljednici. **Ova istina nas spašava od sumnje u sebe i zbunjenosti koja hara modernim svijetom zaluđenim radom**. Ne moramo više brinuti kakvu će vrijednost šef istresti na nas. Razmislite dvaput, čak o tom slasnom promaknuću. Kristov odgovor je da olabavimo stisak oko svih takvih stvari i, suprotno od bogataša koji se spominje u Evanđelju po Luki i koji nije uspio, odustanemo od svega radi identiteta u njemu. Budite na oprezu pred svim vrstama pohlepe - nečija vrijednost ne sastoji se od obilja koje posjeduje.